

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XLI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

proficisci: sed infirmitate correptus, iter intermisit. De cubuit autem in castello quod est inter Turingorum & Saxonum confinia: Cum se iam morbo granari senseret, conuocatis proceribus, designauit Ottonem filium regem, ceteris praedia cum thesauris distribuens. Sequutus est exemplum predecessoris sui Conradi, qui moriens regem declarasset: Nec longè erat ab consuetudine Carolinorum, ut designaret pater, quem vel ex filiis sibi in Imperio surrogari: nam Carolus Magnus assumpsit viuens Ludouicum, & ille Lotharium filium consortem fecit Imperij: nondum enim erat legitimus electionis forma, quæ in Ottonis III. nouissimis annis quod dicemus, est instituta. Ottone ergo, qui filius maximus erat natu, & fratrum optimus, omni regi prefecit. Iam etiam Francie Orientalis regio cum Thuringia, cessit regibus Romanorū: postquam reges Francorum in id imbecillitatis peruererant, ut vix quam Gallijs erant tueretur: Et Germanorum reges iam aluisse viderentur regibus Romanorum. Testamenitaq; legitimè facta, & rebus ex more Christiano constituta, defunctus est Henricus anno regni sui XVII. non autem LX. Translatum est autem corpus eius à filio in urbem Quedelinborg, & in basilica sancti Petri in altare sepultum, cum planctu & lachrymis plurimorum.

CAPUT XIV.

OTTO, qui ex rebus gestis postea sibi nomen Magno adscivit, Henrici regis filius, approbatum succeditq; in locum Augustorum octogesimus primus. Octauio Cæsare, omni populo Saxonum Francorum plaudente: regnauitq; annis XXXVIII. Approbatum est à principibus apud Aquisgranum, ubi mox unius est rex, peragente ministerium Moguntino archi-

scopo nomine Hildeberto, genere Franco, professione monacho: qui nutritus in Fuldensi monasterio, ad hoc suo merito prouectus est, ut pater primum eius loci constitueretur, deinde ad fastigium Moguntinæ sedis proueheretur. Rex autem, benedictione percepta, quām sapientem in regni moderamine, quām fortem in aduersantium certamine, quām strenuum in religione se præberet, facile enarrari non potest. Primum igitur barbaris ad nouas res exiliētibus, vt fieri solet, Bolislanus dux Bohemia, & ventzelaum fratre suum regno Romanō fidelem, Christo deuotum, percussit: in cuius vltionem cū rex exercitum mittebat aduersus Bolislum, primò Saxones victores visi sunt: deinde pro recenti victoria securius & inconsideratius agentes, repentina incursione omnes ab hoste sunt occisi: Et persequeruit deinde assiduum bellum usque ad decimumquintum regis annum: Ex eo regi Ottoni reconciliatus, fidelis in finem usque permanxit. Vngari verò antiqui Saxonum hostes, immò verò omnium quos non habuere ad tributa pèdenda faciles, audita morte Henrici, qui illos maxima clade affecerat, volentes pertenare noui regis vires, mouerunt per Orientalem Franciam, tentates irrumpere Saxoniam in parte occidua. Sed rex Otto, illorum comperto aduentu, obuiam processit cum expeditis agminibus: & congressus ita repulit, vt laceris viribus reuersi, diu intra septa Pannorum permanerent. Et cùm externa bellare requiescerent, cœperunt regi nasci intestina in ipsis regni visceribus: Nam Arnaldo duci Bauariorum, quos nunc vocamus Bauaros, mortuo, filii eius in superbiam erecti, nolabant agnoscere regem: neq; in cœtū regni parere euocationi. Gallicus ille sanguis faciebat animos, quod se

N potius,

potius, quam Saxones, natos ad coronam regni arbitrarentur. Sed rex Otto pro contumacia quam pretenderant, præteritis Arnoldi liberis, ducatum permisit eorum patruo Bertoldo, illumq; in ditione defendit. Ita factum est, ut quod sub rege tenere noblebant, ab illo pernitius extruderetur. Mortuus est etiam illo tempore Sigefridus, unus ex Saxonum primoribus, qui proximus sub rege potestate, multa in Saxonia administrabat. Huius ditionem Dancmarus regis consanguineus frater, hic est, ex solo patre, non etiam matre, depositus: erat enim ille natus matre moniali, quam Henricus pater ambat, & aliquandiu pro coniuge tenebat, sed uxore habere non poterat. Rex autem comitatum illum Germanum concessit, viro primario: inde exasperatus in fratrem Dancmarus, rebellionem molitur.

CAPUT XV.

EVerhardus quoq; comes iratus aduersus Brungum quendam ex Saxonum primoribus. Erat hic Euerhardus Conradi regis, vt supra significauimus germanus frater, ex sanguine Carolino: cui etiam Otto per auitam lineam non erat alienus: Hi principes erant conspirationis in regem: Euerhardus enim collecta manu succedit urbem Brusingi, quæ vocabatur Eliueri: imperfectis qui inerant, sine discriminis sexu & etatis omnibus: quā presumptionem rex in eum servare vindicabat: nam & multam illi indixit censu talentorum: Auxiliarios quoq; illius quodam dedecere notabat: vt in urbem Magdeburgum, postea ab Ottone insignitam, canes döducerent: quod probri gentilium illa etate habebatur. Quia ex re vehementer exasperatus Euerhardus, iunxit se Dancmaro, ad instruendam regi rebellionem. Ergo iunctis armis oppugnanti præ-